

הלכות סוטה פרק ד

א. בחמשה עשר באדר, נפנין בית דין לצרפי הרבים, ובודקין על הראויה לשנות להשקותה, ועל הראויה לקנא לה ולהוציאה בלא כתבה לקנא לה ולהוציאה; ובכל זמן, משקין את הסוטות. ואין משקין את הסוטה אלא ביום, וכל היום פשר להשקות סוטה; ואין משקין שתי סוטות פאחת, שנאמר "והעמד אותה" (ראה במדבר ה, טז).

ב. סוטה שאמרה איני שותה, מחמת יראה ופחד יש לה לחזור ולומר, הריני שותה; אבל אם אמרה איני שותה, והיא בריאה, ואינה יראה, ולא פוחדת אינה יכולה לחזור ולומר, הנני שותה.

ג. אמרה איני שותה, קדם שתמחק המגלה הרי מגלתה נגנזת, ואינה פשרה להשקות בה סוטה אחרת; ומנחתה, מתפזרת על הדשן. ואם אמרה איני שותה, אחר שנמחקה המגלה מערערין אותה, ומשקין אותה בעל פרה. ומאימין עליה שתשתה; ואומרין לה, בתי, אם ברור לך הדבר שטהורה את, עמדי על בריך ושתי, ואל תפחדי, לפי שאין המים דומין אלא לסם יבש מנח על בשר חי: יש שם מפה, מחלחל ויורד; אין שם מפה, אינו עושה כלום.

ד. אמרה טמאה אני אף על פי שנמחקה המגלה המים נשפכין, מפני שאין בהן קדשה; ומנחתה, מתפזרת על הדשן.

ה. מגלת סוטה שכתבה בלילה, פסולה: שנאמר "וכתב..." (במדבר ה, כג), "והשקה..." (במדבר ה, כד; במדבר ה, כז), "והקריב" (במדבר ה, כה) פשם שקרבנה ביום, כך כתיבת המגלה והשקיתה ביום. כתבה למפרע, פסולה שנאמר "האלה" (במדבר ה, כג), על הסדר. כתבה קדם שתקבל עליה השבועה, פסולה שנאמר "והשביע" (במדבר ה, כא), "וכתב" (במדבר ה, כג).

ו. כתבה אגרת, פסולה שנאמר "בספר" (במדבר ה, כג). כתבה על שני דפין, פסולה: שנאמר "בספר" ספר אחד, ולא שנים ושלשה. ואינו פותב לא על הניר, ולא על הדפתרא, אלא במגלת ספר, שנאמר "בספר"; ואם כתבה על ניר או דפתרא, פסולה. "וכתב..." הכהן (במדבר ה, כג) הא למדת שאם כתבה ישראל או כוהן קטן, פסולה.

ז. אינו פותבה לא בקמוס, ולא בקלקנתוס, ולא בכל דבר שרשומו נפר ועומד אלא בדיו שאין בו קלקנתוס: שנאמר "וכתב..." ומחה" (במדבר ה, כג), כתב שהוא יכול להמחות; ואם כתב בדבר המתקיים, פסולה. נשאר במגלה רשם כתב נפר, פסולה עד שימחק, יפה יפה.

ח. כתב אות אחת ומחקה, וחזר וכתב אות שניה ומחקה, עד שהשלים פסולה: עד שתהיה כלה כתובה. כתבה שלא לשמה, או שמחקה שלא לשמה פסולה. כתב שתי מגלות לשתי סוטות, ומחקן לתוך כוס אחד, או לתוך שני כוסות וערבן בכוס אחד, והשקה לשתייהן פסולה, שכל אחת מהן לא שתת מגלתה.

ט. מחקן לשני כוסות, וערבן, וחזר וחלקן בשני הכוסות לא ישקה אותן; ואם השקה, פשר. נשפכו המים הרי זה פותב מגלה אחרת, ומביא מים אחרים. נשפכו, ונשתיר מהן לא

יִשְׁקָה אֶת הַשָּׂאֵר ; וְאִם הִשְׁקָה, כָּשֶׁר . מִי סוּטָה שְׁלָנוּ, נִפְסְלִין בְּלִינָה . הַקָּדִים עֶפֶר לַמִּים, פָּסֵל .

י. לֹא הָיָה שֵׁם עֶפֶר בַּהֵיכָל מִבְּיֵא עֶפֶר מִבְּחוּץ, וּמִנִּיחוּ בַּהֵיכָל, וְלוֹקַח מִמֶּנּוּ, וְנוֹתֵן עַל פְּנֵי הַמִּים ; וְאִינוּ מִבְּיֵא אֶפֶר, אֲבָל מִבְּיֵא רִקְבוּבִית שֶׁהִיא כַּעֲפֹר . וְלֹא יַחֲפֹר בְּקֶרֶדֶם בַּהֵיכָל וְיוֹצִיא עֶפֶר, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקֶרֶקֶע הַמִּשְׁכָּן" (במדבר ה, יז) ; וְאִם חָפֹר וְהוֹצִיא עֶפֶר, כָּשֶׁר .

יא. הַקָּרִיב אֶת מִנְחָתָהּ, וְאַחֵר כֶּךָ הִשְׁקָה כָּשֶׁרָה . נִטְמָאת מִנְחָתָהּ קֹדֶם שִׁינִיחָנָה בְּכָלִי שָׂרֵת, הֲרִי זֹו תִּפְדֶּה כָּכֵל הַמִּנְחוֹת שִׁיטְמָאוּ קֹדֶם שִׁיתְקַדְשׁוּ בְּכָלִי שָׂרֵת ; וְיָבִיא מִנְחָה אַחֲרֵת . נִטְמָאת הַמִּנְחָה אַחֵר שֶׁקִּדְשָׁה בְּכָלִי שָׂרֵת, הֲרִי זֹו תִּשְׁרֹף .

יב. וְכֵן אִם אָמְרָה טְמֵאָה אָנִי, קֹדֶם שֶׁתְּקַמֵּץ הַמִּנְחָה, אוֹ שֶׁאָמְרָה אִינִי שׁוֹתָה, אוֹ שֶׁלֹא רָצָה בַּעֲלָהּ לְהִשְׁקוּתָהּ, אוֹ שֶׁבָּאוּ עֲדֵי טְמֵאָה, אוֹ שִׁמְתָה הוּא, אוֹ שִׁמְתָה הִיא הֲרִי הַמִּנְחָה כְּלָה נִשְׂרָפֶת ; וְאִם אֶרֶע אֶחָד מֵאלוֹ אַחֵר שֶׁקָּרַב הַקֶּמֶץ, אֵין הַשִּׁירִים נֶאֱכָלִין .

יג. הָיָה בַּעֲלָהּ כּוֹהֵן אֵין שִׁירֵי מִנְחָתָהּ נֶאֱכָלִין, מִפְּנֵי שִׁישׁ לְבַעַל חֶלֶק בָּהּ ; וְאִינָה עוֹלָה כְּלָה לְאִשִּׁים כְּמִנְחַת זִכְרִי כַּהֵנָה, מִפְּנֵי שִׁישׁ לָהּ חֶלֶק בָּהּ : אֲלֹא הַקֶּמֶץ קָרַב לַעֲצָמוֹ, וְשִׁירִים מִתְּפַזְרִין עַל בֵּית הַדָּשֶׁן . נִמְצְאוּ עֲדִידָה זֹוּמָמִין, מִנְחָתָהּ תִּצָּא לְחָלִין .

יד. הַמִּקְנָא לֹא שָׁתוּ עַל יְדֵי אֲנָשִׁים הָרַבָּה, וְנִסְתָּרָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶן הֲרִי זֶה מִבְּיֵא מִנְחָה אַחַת עַל יְדֵי כָּלֵן כִּשְׁמִשְׁקָה אוֹתָהּ : שֶׁנֶּאֱמָר "מִנְחַת קִנְאָת" (במדבר ה, טו ; במדבר ה, יח), מִנְחָה אַחַת לְקִנְיִין הָרַבָּה .

טו. יֵשׁ לְבַעַל לְגִלְגָּל עָלֶיהָ בְּשַׁבּוּעָה, שֶׁלֹא זִנְתָה עִם אִישׁ זֶה שֶׁקִּנְאָ לָהּ בּוֹ, וְלֹא עִם אִישׁ אַחֵר, וְשֶׁלֹא זִנְתָה תַּחְתּוֹ מִשְׁנַתְּאָרְסָה קֹדֶם שֶׁתִּנָּשֵׂא, וְלֹא אַחֵר שֶׁנִּשְׁאָת ; אֲבָל אִינוּ מְגִלְגָּל עָלֶיהָ שֶׁלֹא זִנְתָה קֹדֶם הָאָרוּסִין, וְלֹא אַחֵר שֶׁגִּרְשָׁהּ, אִם גִּרְשָׁהּ וְהִחְזִירָהּ שָׁאֵם זִנְתָה בְּעֵת זֶה, לֹא תֵאָסֵר עָלָיו, וְכָל שֶׁתִּבְעַל וְלֹא תִהְיֶה אֲסוּרָה לוֹ, אִינוּ מִתְּנָה עִמָּה .

טז. לְפִיכֶךָ אִם כָּנַס יְבֻמָּתוֹ, אִינוּ מְגִלְגָּל עָלֶיהָ שֶׁלֹא זִנְתָה כִּשְׁהִיתָה שׁוּמְרֵת יָבָם ; אֲבָל מְגִלְגָּל עָלֶיהָ, שֶׁלֹא זִנְתָה תַּחַת אָחִיו, שָׁאֵם זִנְתָה תַּחַת אָחִיו, הֲרִי זֹו אֲסוּרָה עָלָיו . וְכֵן אִם גִּרְשָׁהּ וְהִחְזִירָהּ, מְגִלְגָּל עָלֶיהָ שֶׁלֹא זִנְתָה תַּחְתּוֹ בְּנִשְׁוֹאִין הָרֵאשׁוֹנִים .

יז. וְכֵן יֵשׁ לוֹ לְגִלְגָּל עָלֶיהָ בְּלֶהָבָא, שֶׁלֹא תִזְנֶה תַּחְתּוֹ, וְשֶׁלֹא תִזְנֶה אַחֵר שִׁיחְזִירָהּ, אִם יִגְרַשׁ וְיִחְזִיר ; לְפִיכֶךָ כִּשְׁתִּזְנֶה לְהִבָּא מִים בּוֹדֵקִין אוֹתָהּ, וְיִאָרְעוּ לָהּ אוֹתָן הַמֵּאֲרָעוֹת : לִכְךָ נֶאֱמָר "אֶמֶן אֶמֶן" (במדבר ה, כב) "אֶמֶן" מֵאִישׁ זֶה, "אֶמֶן" מֵאִישׁ אַחֵר ; "אֶמֶן" נִשְׁוֹאָה, "אֶמֶן" אָרוּסָה ; "אֶמֶן" לְשַׁעֲבֹר, "אֶמֶן" לְהִבָּא .

יח. מִצְוֹת חֻכְמִים עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקִנּוּת לְנִשְׁיָהֶן, שֶׁנֶּאֱמָר "וְקִנְאָתְךָ אֶת־אִשְׁתְּךָ" (במדבר ה, יד ; במדבר ה, ל), וְכָל הַמִּקְנָא לֹא שָׁתוּ, נִכְנָסָה בּוֹ רוּחַ טְהָרָה . וְלֹא יִקְנָא לָהּ לֹא מִתּוֹךְ שְׁחוּק, וְלֹא מִתּוֹךְ שִׁיחָה, וְלֹא מִתּוֹךְ קִלּוֹת רֹאשׁ, וְלֹא מִתּוֹךְ מְרִיכָה, וְלֹא לְהִטִּיל עָלֶיהָ אִימָה ; וְאִם עָבַר וְקִנְאָ לָהּ בְּפָנֵי עֲדִים מִתּוֹךְ אֶחָד מִכָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֲרִי זֶה קִנּוּי .

יט. אין ראוי לקפץ ולקנות בפני עדים תחלה, אלא בינו לבינה
בנחת ובדרך טהרה והזהרה, כדי להדריכה בדרך ישרה,
ולחסיר המכשול. וכל שאינו מקפיד על אשתו ובניו ובני
ביתו, ומזהירן, ופוקד דרכיהן תמיד, עד שידע שהן שלמין
מכל חטא ועוון הרי זה חוטא, שנאמר "וידעת, כי-שלום
אהלך; ופקדת נך, ולא תחטא" (איוב ה, כד).

ברוך רחמנא דסיען. נגמר ספר רביעי, בעזרת שדי. ומנין
פרקים שלספר זה, שלושה וחמשים: הלכות אישות, חמשה
ועשרים פרקים; הלכות גרושין, שלושה עשר פרקים; הלכות
יבום וחליצה, שמונה פרקים; הלכות נערה בתולה, שלושה
פרקים; הלכות סוטה, ארבעה פרקים.